

satte Resultat af det, den højtærede Indenrigsminister kom til, idet jeg udtrykkelig mener, at jo vanskeligere Situationen bliver med Hensyn til Fremskaffelse af udenlandsk Brændsel, desto nødvendiggere er det, at vi gør alt muligt for at fremme Produktionen af det indenlandske Brændsel. Jeg mener nu ikke, at Fastsættelse af Maksimalpriser i særlig Grad tjener til Fremme af Produktionen. Hvis vi ønsker den størst mulige Produktion af Tørv, tror jeg, vi skal gøre, hvad gøres kan fra Administrationens Side, for at fremhjelpe Tørvefabrikationen, og der bør og maa ikke gøres noget som helst i Retning af at lægge Hindringer i Vejen for denne Produktion. Dette gælder ikke alene paa dette Omraade; det er min Opfattelse, at overalt, hvor vi indfører den Slags Foranstaltninger, hemmer vi Produktionen.

Det er jo ikke ualmindeligt, at man ude omkring i Landet fra de ledende Mænds Side kræver, at Produktionen skal forøges; det er nødvendigt, siger man, for Samfundet, at vi faar Produktionen i fuld Gang i alle Forhold. Disse Krav tror jeg er fuldt berettigede, jeg tror, det er ganske nødvendigt, at disse Krav imødekommes, men man imødekommer ikke disse Krav ved at fastsætte saadanne Bestemmelser, som findes i det foreliggende Forslag til Beslutning. Jeg føler mig overbevist om, at vi alle kan være enige om, at hvis man har fri Handel, faar man den størst mulige Produktion af Tørv frem; jeg kan ikke tænke mig, der kan være afvigende Meninger om det Spørgsmaal. Men dernæst vil jeg sige, at forsaavidt denne Betragtning er rigtig, er det lige saa rigtigt, at jo større Mængder af Tørv der produceres, desto lettere vil der komme Konkurrence i Gang, og denne vil bidrage til i nogen Grad at trykke Priserne paa denne Vare. Jeg tror, dette er rigtigt, og derfor mener jeg, at netop paa Grund af den særlig vanskelige Situation skal man undlade at vedtage dette Forslag til Beslutning; men gøre, hvad gøres kan, bl. a. ogsaa i Retning af at forbedre Transportforholdene, hvad der jo sikkert kan trænges til. Man er ængstelig for, at Prisen skal gaa for højt op, men foruden den Garanti hermod som ligger deri, at vi faar en stor Produktion, kan jeg ogsaa henvise til, hvad der siges fra selve Tørvefabrikanternes Side. Bestyrelsen for Den jydsk Tørvefabrikantforening har tilstillet Rigsdagens Afviklingsudvalg en Skrivelse, dateret den 23. Marts d. A., som er ganske kort, og som jeg maaske med Formandens Tilladelse maa oplæse. Den lyder saaledes:

„Jydsk Tørvefabrikantforenings Bestyrelse finder herved Anledning til at udtale, at den med al sin Autoritet vil virke for, at Prisen for gode Tørv, saafremt der ikke fastsættes Maksimalpris, ikke af Foreningens Medlemmer forhøjes mere end højst 25 pCt. — eller til højst 40 Kr. pr. Ton ab Banevogn, samt at Handelen ogsaa fremtidig vil foregaa efter sidste Aars af Brændselsnævnet fastsatte Regler.

Hvis der fastsættes Maksimalpris, vil denne Forhøjelse være nødvendig for de bedste Tørv, men det er vor Overbevisning, at Maksimalprisen særlig vil komme de ringere Tørv til gode.

Vore Arbejdslønninger er siden i Fjor ved Oktober-Forliget forhøjed med 25 à 35 pCt., saa Forhøjelsen er nødvendig, hvis ikke Nedgangen i Produktionen skal fortsættes.

Vi anmoder om, at Afgørelsen maa blive fremmet, da den nuværende Usikkerhed hammer for Iværksættelse af Sommerens Produktion, der begynder umiddelbart efter Paaske.

Det er aldeles nødvendigt, at der inden Paaske træffes en Afgørelse, hvis ikke Produktionen skal blive formindsket ved at blive for sent paabegyndt.

Sluttelig maa vi atter fremhæve, at den største Produktion af Tørv i Sæsonen 1920 absolut vil opnaas ved fri Handel.“

Det forekommer mig dog at have nogen Betydning, at Bestyrelsen for Den jydsk Tørvefabrikantforening, som omfatter de Mænd, der producerer de største Mængder af Tørv, udtaler, at de vil lægge hele deres Autoritet i Vægtskaalen for, at højeste Pris ikke vil blive mere end 40 Kr. for gode Tørv, som der siges i Skrivelsen. Jeg lægger megen Vægt derpaa, fordi jeg har fuld Tillid til, at de vil gøre det, og naar Maksimalprisen i alt Fald for Æltetørv i Forslaget foreslaas sat til 39 Kr. pr Ton, forstaar jeg ikke rigtig Nødvendigheden af, at man skal fortsætte med disse Foranstaltninger. Jeg betragter det i Virkeligheden nærmest som Udtryk for, at man har Lyst til fremdeles at fortsætte med dette Regeneri, om jeg maa tillade mig at bruge dette Udtryk, som har været anvendt før. Man er saa godt i Gang med alle disse Foranstaltninger; mener man, man er kommet i Vane med at bruge dem, og man kan ikke komme bort fra dem igen. Det er min Opfattelse, at hvis vort Samfund skal gaa en Fremtid i Møde, der blot nogenlunde kan svare til de rosenrøde Billeder, som Finansministeren forleden oprullede for os, bliver det ganske nødvendigt at komme ind i frie Forhold vedrørende Produktionen.